

1

Kleine vogel

Fiep stond in een plas water te slapen. Zijn oogleden trilden een beetje terwijl hij aan het dromen was..

Een jong meisje zat gehurkt in een hoekje van een ruimte vol schaduwen. Lokken ijzig bleek haar zweefden boven haar schouders, en haar handen, waarvan de ene in een vreemde hoek lag, zaten vol blauwe plekken.

Ergens buiten het zicht waren kwade stemmen te horen.

‘Waarom heb je dit voor me verzwegen?’ vroeg een man-
nenstem.

‘Omdat ik er niet over wilde praten!’ antwoordde een vrouw. ‘Als de mensen dit horen... het zouden weten...’ Haar woorden klonken als het geblaas van een kwade kat. ‘Ik kon het gewoon niet verdragen. Het leek een... een bewijs!’

‘Waarvan?’

‘Dat we... dat zij onze straf is.’

‘Dat wisten we al op de dag dat ze werd geboren,’ sprak de man. ‘Tien jaar kwam er niets, en toen dit, een meisje... Dat mismaaakte wezen is onze vloek. Maar nu kan ze ons ten minste nog van nut zijn. We kunnen haar aan het werk zetten.’

De schouders van het gehurkte meisje in de schaduwen schokten.

Fieps ogen vlogen open. Hij keek naar zijn kleddernatte

voeten en vroeg zich af hoe hij in die plas terecht was gekomen. Water zat vol herinneringen en riep altijd vreemde dromen bij hem op. Dat was een van de redenen waarom Fiep meestal niet in een plas water ging staan slapen.

Hij voelde iets aan zijn hoofd kriebelen. Een donzig spookvinkje zat ineengedoken tussen zijn hoorns.

‘Heb jij me laten slaapwandelen?’ vroeg hij.

De vogel leek geen antwoord te geven. Hij pikte alleen een dikke groene bladluis uit Fieps haar en slikte die in één keer door.

Uit alle macht probeerde Fiep zich de droom te herinneren. Hij had dat meisje weer gezien, het meisje met het zwevende haar. De vogels brachten hem telkens weer die herinnering. Hij was ervan overtuigd dat hij meer over haar wist – in sommige dromen was ze ouder – maar hij kon het allemaal niet op een rijtje krijgen.

Nooit eerder had Fiep zo veel herinneringen over dezelfde persoon gehad. Zou het misschien met de plek te maken hebben? Hij woonde al twee seizoenen in een hol, hoog in een boom, aan de oever van de rivier de Haak. Die plek had hij zorgvuldig uitgezocht: het was er veilig, niemand kon hem zien en hij had perfect zicht op het luik met de eend. Hij wachtte op iemand. Hij had haar haren bewaard, in een rugzak. Haar naam kon hij zich niet herinneren, en hij wist ook niet meer waar ze heen was gegaan. Maar ze had gezegd dat ze terug zou komen, en al die tijd had Fiep op haar gewacht.

2

Leo's medicijn

Hoog in de lucht klonk gekrijs. Otilie struikelde naar achteren, botste tegen Maestro's flank en stuiterde van hem af, zo de modder in. Maestro draaide zich om, ontblootte zijn enorme slag tanden en blies woedend naar haar. Zijn adem rook naar gezouten paling. Otilie kromp even ineen, maar onderdrukte de neiging om weg te duiken en zich op te krullen om haar buik te beschermen. Als ze liet zien dat ze bang was, werd Maestro alleen maar kwader.

'Gaat alles goed daar beneden?' riep Ed.

Otilie rimpelde haar neus. Ed leunde over het hek, en hij probeerde duidelijk zijn lachen in te houden.

'Wat was dat?' vroeg Otilie, terwijl ze overeind krabbelde en de hemel afspeurde.

'Gewoon een uil, denk ik,' zei Ed.

Otilies wangen begonnen helemaal te gloeien. Ze tuurde naar de grensmuur en kon net de silhouetten van een paar jagers onderscheiden die tegen de bleke hemel afstaken. Natuurlijk was het geen drocht geweest. Dan hadden de jagers van Fiori wel alarm geslagen of hem meteen neergeschoten. Dat was hun werk. Fort Fiori was een van de drie bases in de Engte, de landtong tussen de Oskeller, het koninkrijk in het oosten, en de verlaten Lechlanden in het westen. In elk fort –

Fiori, Arko en Richter – waren er jagers die de drochten moesten bestrijden om die monsters weg te houden uit de Oskeller.

Ottilie had het ook moeten weten omdat drochten heel anders waren dan natuurlijke dieren. Hoewel sommige drochtensoorten in de verte wel iets hadden van gewone beesten, leken ze vooral de spot te drijven met hoe de natuur het had bedoeld. En zodra ze in de buurt kwamen, veroorzaakten ze hevige misselijkheid. De jagers waren getraind om die drochtenziekte af te weren.

Ottilie draaide zich om naar Ed. ‘Wat doe jij hier?’ vroeg ze, geïrriteerd omdat hij haar klunzige duik in de modder had gezien.

‘Ik ben op zoek naar Leo,’ zei hij, grijnzend nu.

Ottilie fronste haar voorhoofd bij het horen van de naam van haar mentor. Het was Leo’s schuld dat ze daar met Maestro aan het stuntelen was. ‘Die is hier niet,’ zei ze bits.

Ed trok een van zijn donkere wenkbrauwen op.

‘Leo is niet tevreden over mijn prestaties,’ zei ze knorrig. ‘Dus heeft hij me hierheen gestuurd om in mijn eentje met Maestro te oefenen.’

‘Waarom sta je daar dan maar een beetje te staan?’ vroeg Ed, met een glimlach.

‘Kom je me bespioneren, of zo?’

Nu barstte Ed in lachen uit.

Vanuit haar ooghoek zag Ottilie iets verderop oefenmeester Kinnan staan, de kalende meester van de zweversluipen. Die had zeker weer naar haar lopen loeren – hopen op een nieuwe reden om de draak met haar te steken. Ottilie vermoedde dat hij gewoon verbitterd was omdat de zweversluipen een hekel aan hem hadden. Ze had zelfs een keer gezien dat Maestro hem liet struikelen met zijn staart, toen hij langsliep. Die zuurpruim met zijn gouden tand liep altijd

rond met een zweep aan zijn riem, de enige reden waarom de beesten hem gehoorzaamden. Ottilie had hem die zweep nog nooit zien gebruiken, maar de zweversluipen wisten duidelijk heel goed waarvoor het ding was bedoeld.

Maar er speelde meer, besepte ze. Haar broer Wallie was degene die was uitverkoren om drochtenjager te worden, en niet zij. Ze had haar haren afgeknipt en zich voorgedaan als Ot, Wallies oudere broer uit de Moerasholen, maar die maskerade had ze nog geen jaar volgehouden. Toen haar bedrog was ontdekt was Ottilie bang geweest dat ze zou worden verbannen uit de Engte, ver bij Wallie vandaan. Maar ze was voor straf ingedeeld bij de schoffels van Fort Fiori, een groep jongens die mislukt waren als jager en die alleen nog goed genoeg waren om drochtenbotten te begraven. Dus dat had ze gedaan, totdat ze Leo had gered van een gigantische kappabark. Toen had ze eindelijk toestemming gekregen om de eerste vrouwelijke drochtenjager van de Engte te worden. Maar na alles wat er was gebeurd had de angst om te worden weggestuurd haar nooit helemaal verlaten.

Toen ze bij de jagers terugkeerde, was ze niet echt hartelijk ontvangen. Het was haar goed duidelijk gemaakt dat veel mensen het maar niets vonden dat ze nu officieel jager was. Kinnan was een van hen. Hij vond niets leuker dan haar te zien falen – en er dan commentaar op te leveren. Maar nu Ed erbij was, hield hij zich toch maar een beetje in.

‘Ik heb geprobeerd hem op te zadelen, maar hij gooit het zadel er steeds weer af,’ zei ze, met een boze blik op de zilvergrijze zweversluip. ‘En hij heeft me gebeten.’

Ed fronste zijn wenkbrauwen. ‘Echt waar?’

‘Ja. Nou, nee. Niet echt. Hij deed zijn kaken om mijn arm heen en liet me toen weer los, maar de boodschap was duidelijk.’

Ed lachte weer.

‘Leo wist dat het zo zou gaan!’ zei Ottilie boos, terwijl ze Maestro met haar schouder opzijduwde. ‘Hij wist dat Maestro me niet in de buurt zou laten komen als ik alleen was!’

‘Waarschijnlijk wel, ja.’

Ottilie gromde, en Maestro gromde mee, net zo gefrustreerd als zij. Ze porde hem met haar elleboog in zijn flank, en hij ontblootte zijn tanden weer. Ze keek hem recht aan en verdronk bijna in die enorme, vlammeende ogen.

‘Weet je waar hij is?’ vroeg Ed.

Ze knipperde met haar ogen. ‘Wie? Leo? Nee. Waar heb je hem voor nodig?’

‘Vollies zoekt hem. En ik vraag het aan jou, omdat jij meestal bij Leo bent.’

‘Ja, helaas wel,’ bromde ze.

Ed glimlachte. ‘Nog maar twee seizoenen te gaan. Dan ben je ook van hem verlost.’ Hij knikte naar Maestro.

Hoewel Ottilie pas sinds kort weer mocht jagen, was haar rekrutenjaar al voor de helft voorbij. Aan het einde van de winter zouden zij en haar vrienden hun ordeproef afleggen. Daarna zou Leo niet langer haar mentor zijn en zou Ottilie, als ze bij de vliegers werd ingedeeld, een eigen zweversluis krijgen.

‘Was het maar zover.’ Ze wierp een blik op Maestro en voelde zich meteen schuldig. ‘Wat wil Vollies eigenlijk van Leo? De zon is nog niet eens op.’ Ze gebaarde naar de roze gloed die langs de ochtendhemel omhoog kroop.

‘Hij heeft vanmorgen zijn controle gemist,’ antwoordde Ed, een beetje bezorgd.

Het was nu bijna een maand geleden dat Leo was belaagd door de kappabark. Ottilie had hem net op tijd gevonden. Als ze iets later was geweest, had het monster waarschijnlijk

niet alleen zijn been geplet. De oplappers, de genezers van het fort, hielden zijn herstel scherp in de gaten en controleerden hem dagelijks. Maestro, die ook gewond was geraakt, was allang hersteld. Zweversluipen genazen wonderbaarlijk snel, en het rafelige litteken op zijn flank was alweer bedekt met ruige vacht.

‘Vollies moet een hobby zoeken. Ik word echt misselijk van zijn gedweep met Leo,’ zei Ottilie. Haar woorden klonken onvriendelijker dan de bedoeling was.

Ed fronste zijn voorhoofd. ‘Gaat het wel? Je klinkt niet echt vrolijk.’

‘Ik ben net gebeten door een zweversluip,’ zei ze, terwijl ze haar blik afwendde. Ze wilde niet praten over haar slechte humeur, en wat daar de oorzaak van was.

‘En dat is alles?’ drong Ed aan.

Nee, dat was niet alles. Bij het ontbijt was Igor Trikke expres tegen haar op gebotst, waarbij hij iets zeer onvriendelijks in haar oor had gemompeld. En het was niet de eerste keer dat zoiets gebeurde.

‘Ik ben net wakker, en Maestro heeft me gebeten. Verder is er niets,’ zei ze, en ze dwong zichzelf om Ed aan te kijken. Ottilie had geen zin om hem de waarheid te vertellen. Dan zou hij gaan denken dat ze het allemaal niet aankon, of dat hij haar moest beschermen.

Tegen lunchtijd was Ottilies stemming nog niet veel beter. Ze kon het gewoon niet opbrengen om naar de eetzaal te gaan. Het waren niet alleen Igor Trikke en Kinnan die haar dwarszaten; ook Myra Mot en Gracia Moravek grepen elke kans aan om haar iets gemeens toe te sissen. De waarheid was dat

Ottilie er nauwelijks van kon slapen, en dat het huilen haar vaak nader stond dan het lachen.

Vastberaden om haar dag niet helemaal te laten verpesten besloot ze een dutje te doen en daarna gewoon opnieuw te beginnen. Maar toen ze de deur naar haar slaapkamer opendeed zag ze meteen dat het haar alweer niet meezat – Leo stond tegen het kozijn geleund.

Boos keek Ottilie hem aan.

‘Jij ook goedemiddag,’ zei Leo.

‘Wat doe jij hier?’ snauwde ze, terwijl ze dacht aan haar arm die tussen Maestro’s kaken vastgeklemd had gezeten.

Leo trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat ben jij in een slecht humeur.’

‘Wat heeft Ed gezegd?’

‘Niets,’ zei Leo, en hij stak bezwerend zijn hand op. ‘Alleen dat je vandaag niet helemaal je dag hebt.’

‘En jij denkt dat het er beter op wordt als je bij me inbreekt?’ zei ze, terwijl ze naar binnen stampte en op haar bed plofte.

‘Ja. Kleed je aan en kom mee,’ zei hij, terwijl hij naar de deur liep. Hij weigerde zijn krukken te gebruiken, maar hij trok nog steeds met zijn linkerbeen.

‘Ik ben al aangekleed.’

Leo maakte een ongeduldig geluid dat haar deed denken aan een jankende hond. ‘Trek je jagerskleren aan, bedoel ik. We gaan op pad.’

‘Waarom?’

‘Omdat je nummer zesenzeventig bent op de ranglijst, en ik weet waar we een troep noppo’s kunnen vinden.’

Even voelde Ottilie iets van opwinding. Noppo’s waren zeldzame drochten waarmee je een heleboel punten kon scoren. Ze was er wel een keer één tegengekomen, maar nooit een hele troep. Deze verleiding was te groot.

De jagers kregen punten voor elke drocht die ze velden. Sommige soorten, zoals kriffies, die bloeddorstige kraaien, waren maar één punt waard. De drocht waarmee de hoogste score ooit was behaald was de gruwelijke kappabark geweest. Die had honderdvijftig punten opgeleverd. Aan het einde van het jachtseizoen werden de jagers met de hoogste totaalscore tot kampioen van hun niveau uitgeroepen, en dat was een enorme eer.

Ottilie droomde ervan om ook kampioen te worden. Als dat lukte, zou iedereen haar serieus moeten nemen. Dan zou ze eindelijk worden beschouwd als een echte drochtenjager, en misschien zouden er dan ook andere meisjes mogen jagen.

Maar rekrutenkampioen worden was een bijna onmogelijke opgave. Het was haar dan wel gelukt om in een paar weken tijd haar positie flink te verbeteren, maar ze had nog een lange weg te gaan. Toen Ottilie weer tot de jacht was toegelaten, hadden ze haar bijna al haar punten afgepakt. Daardoor moest ze haar rekrutenjaar opnieuw beginnen met een achterstand van twee seizoenen en een plekje helemaal onderaan de ranglijst.

In het begin, toen Leo nog lang niet beter was, had Ottilie de leiding gehad als ze samen op jacht gingen. Ze had elke dienst een recordaantal punten gescoord, waardoor ze was gestegen van de zevenentachtigste naar de zesenzeventigste plaats. En als Leo echt wist waar ze een troep noppo's konden vinden, zou ze die week zeker weer een flinke sprong op de ranglijst maken.

Ottilie hield Maestro's kaken scherp in de gaten terwijl Leo de singel van het dubbele zadel aantrok. 'Hoe kunnen we nou gaan jagen terwijl we niet eens zijn ingeroosterd?'

‘Ik heb geruild met Rudolf Sikkel, hij doet morgen mijn dienst,’ zei Leo, terwijl hij het riempje van de singel wegstopte.

‘Ik geloof dat jij hier meer zin in hebt dan ik,’ bromde Otilie. ‘Ik wilde net even gaan slapen.’

Leo lachte schamper. ‘Je bent chagrijnig. Dus vrolijk ik je op.’

‘En uiteraard is punten scoren volgens jou de enige manier om vrolijker te worden.’ Ze onderdrukte een glimlach.

‘Nee, niet de enige manier,’ zei hij, terwijl hij zich in het zadel hees. ‘Maar wel de beste.’

Haar lach brak door terwijl ze achter hem in het zadel klauterde. Ze deed haar voeten in de beugels en zette zich schrap toen Maestro opsteeg. Algauw zweefden ze soepeltjes boven de boomtoppen en begonnen al die zorgen van haar af te vallen, als een sjaal die achter haar aan wapperde. ‘Nou, waar zijn die noppo’s?’

‘Bij de Junglebaai, aan de noordkust,’ antwoordde Leo. ‘Dat is een flink stuk verderop, dus als we geluk hebben, is er onderweg ook genoeg te doen.’

En ze hadden geluk.

Op hun weg naar het noorden troffen ze een krijskwartel, zes mordies, een nest prikkelpadden, talloze kriffies, een trits flammers en niet minder dan twintig springende gruwspuw-ers – afschuwelijke drochten die op ratten leken, en zuur speeksel hadden dat ze in je ogen spuugden.

Leo gaf de laatst overgebleven gruwspuwer een knal met zijn elleboog, waardoor de drocht wegtolde, en Otilie schoot een pijl dwars door zijn kop. Het knaagdier viel sissend uit elkaar in stukken smeltend, borrelend vlees terwijl het neerstortte in een bosje varens.

De Oskeller naaldbomen waren inmiddels al gehuld in